

A person with long hair, wearing a blue denim shirt, is seen from the side, playing a harp. The harp's strings and frame are visible in the foreground. The background is a soft, purple and pink gradient. Overlaid on the image are various musical notes, including eighth and sixteenth notes, and a treble clef. The title 'CESTA DO NEBE' is written in a large, white, serif font across the upper and middle portions of the image.

CESTA
DO
NEBE

NICOL KEITHE

Cesta do nebe

Nicol Keithe

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 35. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Nicol Keithe
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její
část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřo-
vána bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, DB20241208
ISBN: 978-80-88652-57-1 epub
ISBN: 978-80-53005-63-0 mobi
ISBN: 978-80-53005-64-7 PDF

Anotace

Tady nahoře na pódiu mi patří celý svět. Když moje kapela hrábne do strun a já začnu zpívat, v jednotlivých tónech vás donutím tančit, smát se nebo plakat. Budete cítit to, co já.

Můj život je poklidný a téměř bez jediného mráčku, dokud ho nespátřím.

Chladný, nepřístupný, opředený něčím tajemným, co mi nedá spát a proti kouzlu mých tónů je naprosto imunní.

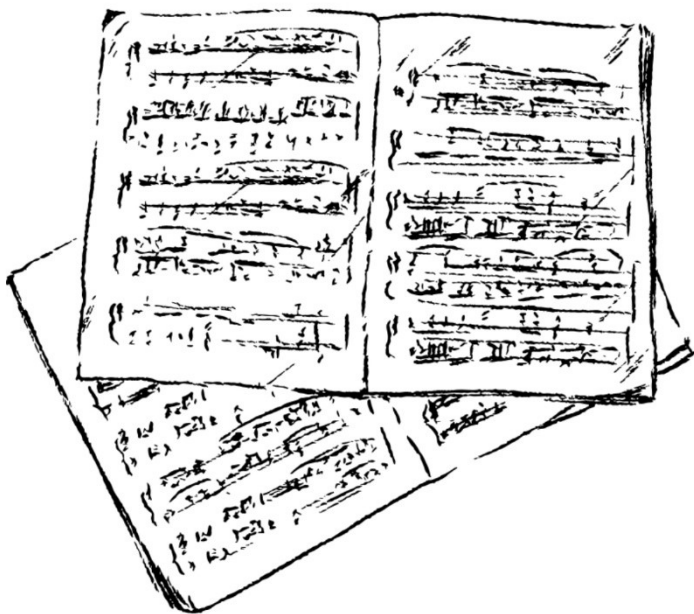
Jeho přítomnost mě dráždí a on? Zapomněl si všimnout, že vůbec existuju.

Jenže pak nás osud smete na jednu společnou cestu a my do sebe okamžitě narazíme ostrými rohy. Dokážeme někdy najít společnou řeč? Dokážeme vedle sebe vůbec existovat?

A co když láska vždycky není tím nejsilnějším, co můžeme cítit?

*Celý náš život je jako otevřená kniha a je jen
na nás, jaké příběhy do ní budeme psát.*

Playlist Nebe

Spomal – Peha

Láska moja – Elán

Muoj Boze – Katarina Knechtová

Blues o spolykaných slovech – Michal Prokop

Listen to Your Heart – Roxette

Pocity – Tomáš Klus

Un Break my Heart – Tony Brexton

Pověste ho vejš – Harlejband

Prolog

Zase to byl den jako každý jiný. Běžné životy lidí se křižovaly s periferií města. Všechny bolesti, všechna radost a smích se odrážely ve tvářích kolemjdoucích. Snad jen malé dešťové kapky, bičující silnice, domy a přírodu, dávaly důstojné sbohem a dokreslovaly atmosféru hodnou dnešního dne.

Pro ni se svět přestal točit. Stála tam tiše a dívala se na bílou rakev. Procházela se uličkami, kde majestátně spočívaly ozdobené lavice. Dívala se do tváří uplakaných lidí. U některých se neubránila lehkému smíchu. Tolik lidí jí přišlo dát sbohem, tolik lidí tam sedělo a mezi nimi i ti, kteří si na přátele jen hráli. Milovala květiny. Teď u rakve byly celé zástupy. Bílé, rudé, barevné... tiše tam vadly na její počest. Nakonec zemřou stejně tak jako ona. Ano, byla už jen svojí duší. Její tělo leželo tam nahoře, pečlivě schované pod víkem těžké rakve. Jestlipak ji nebude ta hlína tlačit?!

Očima pátrala po známé tváři. Alespoň naposledy ho spatřit. Naposledy, než se úplně ztratí z tohoto světa. Ale kde jen mohl být? Nestál vpředu, nestál ani vzadu, nikde neviděla oči, co pro ni znamenaly svět. Cožpak on se s ní nechce rozloučit? Nechce jí říct své „sbohem“?! Nechce jí naposledy pošeptat slova lásky? Přála si to slyšet. Přála

si vidět jeho sametové rty, přála si, aby jí znovu šeptal, co pro něj znamená. Jenže ona už byla mrtvá a on jí svoje rozloučení nevěnoval. Povzdechla si. Schránka pro její tělo začala padat níž. Vzlykot pozůstalých nabral na intenzitě. Pousmála se – jejich žal byl velký, ale ji už nic netížilo. Nic, kromě pocitu smutku, že už ho nikdy nespatří. Obřad byl u konce, byl čas jít. Naposledy pohlédla na známé tváře a otočila se k východu. Už nikdy neucítí vzduch, už nikdy ji nepřijde svět krásný. Nebyl krásný. Snad jen pár okamžiků, pár chvil.

Pozvedla své oči k nebi – je čas! Vykročila pravou nohou. Byl to jiný svět. Pro ni dosud neznámý. Pár hodin po své smrti měla čelit něčemu novému.

„Ať je to jenom lepší, prosím. Už nemám žádné city, teď od této chvíle už nemám žádné city!“

Pro svůj pevný a rozhodný krok si nevšimla jeho malé postavy. Krčil se blízko hřbitova. Plakal, vypadal menší než obvykle. Na strhané tváři měl patrné znaky toho, jak moc trpěl. Ta bolest doháněla k šílenství. Žádný spánek, žádný oddech, žádná úleva pro něj neexistovala. Proč to jenom udělala? Proč už mu podruhé vzala vše? Tiše zavřel oči zmáčené od slz, červené, ostře pálicí a

snažil se vzpomenout si na vše, co spolu prožili. Na okamžik, kdy vše začalo. Na tu chvíli, kdy ji začal milovat jako nikoho a nic.

Zatímco stál a pod víčky si promítal obraz největší lásky, ona odcházela, aniž by se ohlédla. Svět pro ni přestal existovat, nic už ji netíží. Ani ta hlína, co v tuto chvíli určitě už dopadá na její rakev, na její tělo. Tam dole je tma, ale ona kráčí za světlem. Tělo v zemi shnije, ale její doteky ty zůstanou dál. Nejen na jeho tváři.

Kapitola I.

Znechuceně zahodím knížku, která mě obrala o čas. Taková blbost. Zabít se kvůli lásce může napadnout jenom idiota, nebo magora, co to v hlavě nemá v pořádku. Teď budu mít pěkně napilno, a to jenom proto, že jsem chtěla vědět, jak celý ten hloupý román dopadne. Uznávám, že místy bylo fakt zajímavý sledovat takovou lásku, ale.... No já nevím. Existuje vůbec taková láska? Při proudu myšlenek se musím namalovat. Vytáhnu kosmetický kufřík, abych se s vervou pustila do líčení. Vážně nechápu, jak můžu mít neustále takový nepořádek ve šminkách. Ano, celá já. Nepořádek v kabelce, nepořádek v líčení. Kam jsem, ksakru, mohla dát řasenku?

„Lindo, dělej, jsi na řadě!“

Rickyho hlas se nedá přeslechnout. S povzdechem nahážu věci do tašky a loudavým krokem se přesunu až k mikrofonu. Jen vážně nevím, kdy se dolíčím. Letným mrknutím na hodinky usoudím, že do začátku akce vážně moc nechybí. Nesnáším zvučení mikrofonu, jinak ten zbytek vážně miluji. Už za chvíli se na mě všichni budou dívat. Stanu se opět středem pozornosti, přečtu si tu závist v očích malých pubertálních holek v načančaných róbách, který si jistojistě budou přát stát na mém

místě. Mají prostě smůlu. Moje místo, je moje místo. Ne, že bych se o něj neuměla rvát. Umím, ale není to potřeba.

Ach jo, tak směle do toho. Hezky si napočítám do dvacíti a zase dolů, vyloudím ze sebe pár la la la a konečně snad budu moct najít tu pitomou řasenku. Nenalíčené oči jsou fakt nepřitažlivé.

„Jdeme na večeři, ne? Dáme pívko, páreček, pohňi, Lindo, začínáme za dvacet minut.“

Vysvětlovat těm tatarům, co znamená udělat si pořádný make-up, správně si obléct šaty, a ještě u toho nemít uhnaný výraz, vážně asi nemá cenu. Mávnu jen ledabyle rukou, jakože „*dorazím později*“ a už se jen dívám, jak si to kráčí k baru. Rick, Míša a Ted. Správná trojka – se mnou tedy čtyřka a jinak už pár pěkných pátků členové naší skvělé kapely. Nevím, co bych bez nich dělala. Kdo by si myslel, že kapela se jen sejde, odehraje si svých pár čísel a zase se pěkně dlouho nevidí, tak je na omylu. Podnikáme spoustu společných akcí, včetně letních dovolených a výletů po hraní. Často spíme po hotelích a vracíme se domů v odpoledních hodinách druhého dne, kdy procouráme všechno, co se nám po cestě namane. Upřímně řečeno, hrozně mě baví být jediná holka v kapele. To se pak zájem pánů jinak počítá, když v podstatě nemám konkurenci. A těch pár fanynek, co se někde ukáže? Ty jsou, byly a budou, ale

všechno je jen záležitost na jeden večer, kdežto já jsem tu pořád. Ne, že bych tedy plánovala něco s někým z nich mít, ale lehký flirt určitě není nic, co by mi bylo cizí. Flirtuju ráda, flirtuju pořád.

Konečně. Člověk by neřekl, kolik práce dá najít v kabelce jeden jedinej pitomej váleček s černou barvou. Uf, zbývá fakt jen chvíle a ráda bych si odskočila ven zakouřit. Jednou na to umřu, na tuhle závislost, ale jak znám kapelu, jen co doklopýtám na těch zpropadených jehlách dolů, budou tam už stát všichni. A všichni výborně naladěni.

No jako bych to neříkala. Ještě nestačím ani škrtnout zapalovačem a jsou tu.

„Hele, vážení, znám jeden parádní vtíp, ten musíte slyšet!“

Je mi jasný, že nemá cenu si ani potahovat z cigarety, neboť každou chvíli si budu smíchem umazávat oční linky. Jakmile vypráví Míša, vždycky to končí stejně – smích, smích a smích.

„Tak povídej, nenech se pobízet!“ povzbudím ho.

Na výbuch smíchu sebe i okolí nemusím čekat nijak dlouho. Samozřejmě, jen co Míša dovypráví, zavládne všeobecné veselí, které jen nerada musím narušit.

„Tak jsme se pobavili, a teď pánové, pohyb, za pět minut start, musíme doladit nástroje, upravit si

kravaty, že Tede? Opět jí máš nakřivo. Tak jedem, jedem!“ honím je zpátky do práce.

S úsměvem se koukám, jak neochotně se loudají. Je mi jasné, že jim tím pěkně piju krev, ale už mě znají a berou, ačkoli jsem nejmladší, a ještě ke všemu ženská.

S překvapením se mrknu do sálu – wau, kdo by čekal, že se tu bude tísnit tolik lidí? No jo, prodloužená v tanečních je velkolepá událost pro veškeré příbuzenstvo účinkujících lidí. Musím se občas dost držet, abych se nesmála. Poďobaní pubertáči v bílých rukavičkách se mačkají a div, že se neperou, kdo koho vyzve k tanci. Tak to by mě mohlo – takhle tady trapčit a nechat se okukovat maminkami jiných podobných zoufalců. Uprímně, absolutně nechápu, co tady děláme a proč kluci tuhle akci vůbec vzali. Bude to propadák. Sice hrajeme svatby, plesy a podobné akce, ale že bychom striktně uměli spoustu jivů, rytmus cha-cha a podobné ptákoviny, to tedy fakt ne. Spousta písniček je šitá horkou jehlou a já jsem vážně moc zvědavá, jak tohle vůbec dopadne. Dobře asi ne.

Poslední přelíznutí rtů leskem a jdeme na to. Trému nemám, tu jsem neměla nikdy, pocit úspěchu mě blaží. Chci se otočit na Ricka, když si v poslední vteřině všimnu, že mluví s nějakým klukem. Hmm, je hezký. Má zajímavé oči, vlasy a

panenkovskou tvář. Je velký snad stejně jako já. Ale absolutně, jak jen se mám vyjádřit? Nepřístupný, nadřazený. Ano, to je ono – NADŘAZENÝ. Přisunu se blíž, abych je mohla poslouchat. Hlavně nenápadně. Opřu se Rickovi o rameno, jako, že čekám, až domluví, a přitom špicuju uši. Stačí mi pár vět, abych pochopila, že ten kluk je sice hezký, ale studený jak psí čumák. Absolutně nad věcí, s nosánkem pěkně nahoru. Klasickej frajer, no. Líně si zívnu a odploužím se raději vyzvídat, co vlastně budeme hrát.

Rick konečně doplkal a frajer odchází. Dívám se za ním, ale ani se neotočí. Pff, takovej nafrněnej týpek. No počkej, chlapečku, tohle si ještě spolu vyříkáme. Místo umtata umtata se soustředím pouze na myšlenku, jak nenápadně se s ním seznámit. Naštěstí nemusím čekat dlouho. O přestávce, mimochodem pěkně krátký, se důležitě dostaví na podium a chce mi něco sdělit. U toho jeho slovního průjmu se na něj usměju, představím se svým zvuchným jménem: „Linda, těší mě,“ a nacpu mu svoji ruku do té jeho. Tušila jsem to, je jak leklá ryba. Odpoví mi: „Těší mě, Tomáš,“ a dál si mele tu svou o nějakých kabelech. Proč mi to, ksakru, říká? Jsem snad nějakej technik, nebo co? A kdo je vůbec on, že se tu ke mně chová jak ke slepičce? Frajer, frajer, frajer. No potěš, jestli ho tady budu potkávat týden co týden, tak se buď zamiluju,

anebo ho umlátím kabelem od kytary. Jinak to zkrátka nevidím.

„Tede? Nevíš, kdo je ten týpek, co tady pořádá ty ego orgie?“ rozhodnu se vyzjistit něco víc.

„No jasně, ten tady zvučí a pracuje.“

„Cože? Takovej mladej skrček? Se ani nedívím, že má ten čumáček pěkně nahoru a myslí si, že jsme nějáci vidláci.“

„Ale copak, copak, Linduško, že by ti nevěnoval pozornost, jakou si představuješ?“

„Pff, takovej frajer mi může!“ rozčilím se.

Ale je hezkej, je fakt hezkej. Že bych měla téma pro sny na dnešní noc?

Konečně konec! Vypadalo to, že už se snad ani nedočkám. S neskutečnou úlevou skopnu z nohou lodičky a bosky jdu balit kabely za bedlivého dozoru malého mistra frájy. Asi by už rád šel spát, ale jak znám kluky, tak ti nikdy nemají na spěch. Potlačím zívnutí, protože je mi jasné, že jakmile se skončí tady, rozhodně se kluci přesunou někam dál. Někam, kde teče pivo, vodka...

Tyhle hrací víkendy by neměly být. Teda, lépe řečeno, měly, ale jako bonus k nim taky další dva

dny volna. Říkám si to každé pondělí, kdy se širokým zíváním bouchám plechovými dvířky od skříňky v šatně naší „báječné“ školy. Stojím tu a nemám ani tušení, co všechno mě dneska čeká.

„Nazdar, Lindo, no ty se zase tváříš.“ Zastihne mě Bea, moje milá přítelkyně, se kterou již čtvrtým rokem sdílím jednu lavici.

Těch pařeb, co jsme spolu absolvovaly a těch průšvihů na naší hlavě. Kolikrát tahle krásná škola, honosící se názvem Obchodní akademie, zažila otřásání v základech? Sama nechápu, jak můžu pořád dokola z těch průšvihů vycházet, ale profesori mě mají rádi. Snad je to tím, že mi učení jde, znamenám pro ně rovného člověka, co se nebojí říct svůj názor, ale přitom potupně nestojím u tabule jako mnozí spolužáci, kterým je učení tak nějak buřt. Mně ne.

Nehodlám být blbá. Kombinace celkem hezká, nebezpečně chytrá je můj cíl, jenom škoda, že na fráju tohle nefunguje. Ten je naprosto imunní vůči všemu. Myslím, že kdybych mu zatančila nahá kankán před jeho zvučící kabinou, klidně si dál bude balit ty svoje kabely a ani to s ním nehne. Nevím, proč na něj musím pořád tak myslet. Do soboty je tolik času – musím něco vymyslet. Přece se nenechám pokořit takovým malým, mladým....

„Hej, Lindo, slyšíš mě? Tak co je to s tebou? Máš ten úkol na češtinu?“ útočí na mě Bea.

„Jaký úkol?? Ono něco bylo?“ ptám se zmateně.

„Na co myslíš? Vypadáš, že jsi úplně mimo!“

„Ale nic, jen jsem se zamyslela nad nějakou hloupostí,“ snažím se zakrýt své bloudící myšlenky.

Vykládat Bee, že mám plnou hlavu nafoukaného blbečka, opravdu nehodlám. Musela by si o mně myslet, že jsem mimo, když se v hlavě zaobírám někým tak bezvýznamným, jako je nějaký „poskok v divadle“. Jenže! Nevím, je na něm cosi zvláštního. Ač je malý, vyzařuje z něj neskutečná síla. Přistihnu se s hrůzou, že si představuji, jak mě v té malé náruči sevře a... Bože, co to se mnou je? Lehce se pousměji, pohodím hlavou, jak to mívám ve zvyku, když plaším myšlenky, a obejmu Jitku.

„Tak co, jdeme na to, ne? Dneska vás při slohu zase všechny rozsekám. Ta úvaha se mi neskutečně povedla. Budeš mrkat na drát, co všechno jsem byla schopná vyplodit. Místy mi připadá jako mistrovské filosofické dílo,“ chvástám se.

„No tobě se to řekne. Ne každý má nadání jako ty, zlatíčko. Co tobě zabere patnáct minut, u toho my obyčejní smrtelníci sedíme třeba pět hodin.“

„Cože? Pět hodin? Co chceš psát na téma *Umění žít pět hodin?*“ divím se.

„Jsem zvědavá, co tam sesmolil Patrik. Úplně to vidím. Čtyřstránkové dílo, ve kterém budou samé úvahy o tom, jak žít po pařbách.“

Musím se smát spolu s ní. Má pravdu. Náš třídní komik je neskutečným mistrem v tom, jak okořenit veškeré úkoly ze slohových prací. Běžně se třískáme hlavami o lavici, jak moc nám přijdou absurdní jeho výroky a hlášky, kterými svá díla prokládá. Obzvláště *Deník blondýny a brunety*, který sesmolil minulý týden, nás dostal všechny do kolen. Vzal si na paškál dvě holky, kterým vytvořil deníček plný jejich nevšedních zážitků.

Asi nemusím podotýkat, že slečny byly decentně řečeno absolutně blbé. Považovala bych jeho dílo za umění. Napsat vtipné příhody mi přijde jako nejtěžší věc. Běžně s Patrikem soupeříme. On umí pobavit, já zase dohnat k zamyšlení a slzám. No, nevím, co se těší větší oblibě, každopádně vím o sobě, že jsem dobrá, vědí to i všichni okolo a nejsem lakomá na pomoc druhým.

Nemůžu se dočkat, až škola dneska bude za námi. Je tady neskutečná nuda. Chtě nechtě, počítat n na entou a podobné nesmysly, kterými nás tu krmí, mi přijde nezáživné. Otočím se na Beu, Jitku i Kristýnu a s tím svým lišáckým pohledem

jim prostě musím sdělit úžasnou myšlenku, co mě právě napadla.

„Holky, vypaříme se? Nikdo nás určitě nechytí, omluvenky si píšeme samy, tak o co jde?“

Chvíli na mě koukají jak vyorané myši, ale pak už to jde rychle. Než se rozkookáme, je Bea na zemi.

„Beo, Beo, co je ti? Pane učiteli, Bea omdlela, pojd'te honem sem!“

Je mi starého Syrovátka až líto, když s dojemnou péčí spěchá přes půlku třídy co nejrychleji k Bee, a to už padá pod stůl i Kristýna. Na nic s Jitkou nečekáme a vrháme se k nim. Ostatní z nás mají akorát tak srandu a je jim naprosto jasné, o co tady jde.

„Musí na vzduch, okamžitě musí na vzduch, pane učiteli. Doprovodíme je k lékaři,“ zařvu do rozjařené třídy.

Než se ubohý Syrovátko rozkooká, já popadnu Beu, Jitka Kristýnu a už spěcháme ze dveří pryč. Za rohem na schodišti musíme dusit smích v dlaních, když utíkáme rychle k šatnám, abychom byly co nejrychleji pryč.

„Dámy, měly byste si vymyslet něco nového, protože tímhle tempem to bude vypadat, že omdlíváte na počkání.“

„Co na počkání,“ otočí se Bea, „ale hlavně v hodinách našeho mistra Syrovátka.“

Jsem z nich hotová. Musím se tomu smát dalších pár minut, než jsem vůbec schopná reálně uvažovat, jak naložit s nově nabytým volným časem.

„Je zima, slečny, takže se koukejte rozhodnout, do jaké nejbližší kavárny zapadneme, jelikož já nehodlám chodit po městě s červeným nosem a jak balík slámy zachumlaná v zimní bundě, mimochodem pěkně odporné.“

„Ty máš pořád něco,“ krčí nos Kristýna. „Náhodou, červená je sexy barva.“

Oženu se po ní školním batohem. Dobře ta potvora ví, jak se mi tahle bunda bytostně nelíbí, ale prostě darovanému koni na zuby nehleď, jak se říká. A hřeje, tak co? Však já to doženu jinde.

„Na srandu vás užije, že? Ale teď vážně, dámy! Z prstů mám rampouchy, ani cígo si nemůžu zapálit, takže koukejte něco okamžitě vymyslet,“ pohání nás Jitka.

V tu ránu pocítíme chuť na malou tyčinku i my všichni ostatní a nadáváme jí, že nám naši závislost připomněla.

„Navrhuji náměstí a kavárnu u Lakaváře,“ sdělím jim, a jelikož se mnou souhlasí, můžeme konečně přidat do kroku a vyrazit konkrétním směrem.

Musí se to stát přesně ve chvíli, kdy už se mi podařilo celou věc hodit téměř za hlavu. Kráčí

si vedle holek, zmrzlá na kost. Z nosu mám červenou bambuli, úplně cítím, jak mě pálí, a o uších ani nemluví. Čepici bych si na sebe nevzala ani za milion let. A přesně v téhle situaci ho spatřím. Zaseknu se jako na povel, možná bych si mohla myslet, že mi jednoduše přimrzly nohy do chodníku našeho nádherného čtvercového náměstí, nebo cokoli jiného, ale můj tep vysoko nahoře, ten tlukot srdce, co cítím až v krku, tak to má na svědomí úplně někdo jiný. Kdopak asi.

Projde si kolem mě, ani nezabučí, i když mě mívá a stoprocentně si mě musel všimnout. Kráčí dál, hlavu pěkně nahoře, napůl zachumlaný do své šedivé bundy a mine mě – MĚ!! Jako bych byla naprostý vzduch. Vakuum, vzduchoprázdno. Ten blbeček namyšlenej, arogantní. Zuřím. Neskutěčně zuřím. Nestojím mu ani za pitomé *Ahoj?* Ačkoli se po něm otočím minimálně čtyřikrát, on po mně ani jednou. Prostě si jde dál. Nerozumím tomu. Jak je to vůbec možné? Jsem pro něj skutečně tak neviditelná?

„Heeej, viděla jsi ducha, nebo co?“ zeptá se Bea.

Stěží se probouzím z transu. Přešla mě absolutně chuť na jakékoli plkání s holkama.

„Ne, jsem v pohodě, jen je mi zima, tak laskavě pohněte, už tam skoro jsme,“ zavrčím na ně.

Jsem nevrlá, úplně to cítím, jak jen těžko se zbavuju jeho obrazu ve své hlavě. Přitahuje mě a já tápu v tom, co vlastně doopravdy cítím. Něco mezi obdivem a opovržením. Asi jsem se zbláznila.

Taková nula, co si hraje na víc a klidně si cloumá mými pocity, jak kdyby šlo nejméně o Leonarda Di Capria. I když ten už je taky dávno pěkně out. Ach jo. Zničí mi celý den. Deset vteřin náhodného setkání a já mám po náladě. Sedím nad čajem jako bluma, neschopná jakéhokoliv slova, jen se na všechno a všechny mračím.

„Ti tam zamrznul úsměv, ne?!“ otočí se na mě Kristýna.

„Bez obav, holčičko! O moji náladu se laskavě nestarej. Radši by sis měla hlídat linii, ten dortíček, kterým se cpeš, asi nebude dietní, co?“

Úplně cítím, jak jí беру chuť na tu dobře vypadající dobrotu, ale nemůžu se zbavit pocitu zadosťučinění. No co, ona chce hubnout, ne já. Mě tyhle hurá akce naprosto neberou. Nesleduju nejnovější módu, nenechám si rasovat nehty v salónech, nenosím trvalou, ani jiné podobné krávoviny na hlavě, a už vůbec by mě nenapadlo držet nějakou praštěnou dietu. Nejsem blázen. Miluju jídlo a štíhlou linii mám nejspíš v genech, nebo v čem.

Grácias mým předkům, Amen, a víc to v sobě neřeším. Všichni z naší rodiny jsou štíhlí. No, teda skoro. Výjimky bych pochopitelně našla, že?

S bídou s nimi vydržím hodinu, než mě jejich plkání o ničem začne nudit. Pohodím na stůl stovku za svůj čaj a zvednu se k odchodu.

„Ty už odcházíš? Neblbni, je ještě hrozně brzy,“ snaží se mě zdržet, ale já se nedám.

Mám toho všeho po krk. Musím se jít něčím zabavit, abych ze sebe dostala tu zlost a zoufalost. Co dělám špatně? Jsem snad neviditelná?

„Nezlobte se, holky, ale vážně musím jít,“ nenechám se od svého úmyslu odradit.

Koukají na mě trochu vyjeveně. Takhle mě neznají. Většinou jsem zábavná, přátelská, bavím celý stůl, jenže dneska na to fakt není ta správná konstelace hvězd. Nejsem ve své kůži. Víc už mě nezdržují. Mávnou mi na pozdrav a už se dál věnují řečem o nejnovějším výstrelku módy. Kačeny, no. Co k tomu dodat. V tomhle si s nimi opravdu nerozumím. Kolikrát už jsem si vyslechla přednášky na téma: *Co to zase máš na sobě?* Je mi to buřt. Do teď jsem měla každého, na koho jsem ukázala prstem. Ano, do teď, ale on asi, bohužel, není každý. Anebo bohudík?

„Čau rodino,“ houknu hned ve dveřích.

Ještě si ani nestačím shodit boty a už mě vítá náš domácí mazel Argo. Skloním se, abych ho mohla podrbat za jeho rozkošně vystavenýma ušima, a přitom na něj šišlám: „No, jak ses měl, ty můj malej Rambo?“

Ne, že by k němu ta přezdívka seděla, je mírně paradoxní, ale já paradoxy ráda, že? Náš „obří“ miláček totiž není nic jiného než pražský krysařík. Pes mi vděčně olíže ruku, má to díky svému malému jazyku snad na dvacetkrát, a už vesele hopská kolem mě. Plete se mi tak akorát pod nohy. „Huš, jedeš?!“

„Jak bylo ve škole, Lindo?“ zastihne mě obvyklá věta mojí maminy.

Neváhá dokonce vylézt z kuchyně, aby se na svoji dceru pobrejlila z blízka.

„Nic novýho, mami, prostě normálka, jako každý den.“

„A co ten tvůj sloh? Zazářila jsi?“

Sloh, hmmm, tak tam jsem tedy opravdu zazářila. Ta vzpomínka mě vyprovokuje konečně k úsměvu.

„No to si piš, mami. Přece jsi nepochybovala o mých schopnostech?“

Mamina mě jen lehce plácne po rameni, přidá jedno ze svých mouder, kterak pýcha předchází

pád, a to je ještě docela mírná, a odkráčí dělat večeri. Taky dobře. Alespoň mám chvíli klidu a času sama na sebe.

Zavřu se do pokojíčku, oroštují svůj přehrávač a teprve s prvními tóny mých oblíbených písní najdu ten dlouho očekávaný klid na duši. Bůh ví, ačkoli já vím nejlépe, že přesně to teď potřebuji. Zavřu na chvíli oči. Vychutnávám ten blažený stav a netrvá to ani dlouho, usínám. Jo, a pro ty, co to ještě nevědí. Jmenuji se Linda Marková a je mi sladkých osmnáct let.

Kapitola II.

Ten týden utekl šíleně rychle. Zase si sedím ve svojí šatně a stylem, *co se vleče, neuteče*, drandím štětečkem po řasách. Pobrukuju si jen tak do rytmu *Spomal* od Pehy a je mi celkem fajn. A pak něco uslyším. Tichý hlas a tolik milovaný zvuk kytary. Někdo tady zpívá? V duchu počítám – kluci jsou přece dole na pivu a nikdo z nich nemá tak sametový hlas, jako je tenhle.

Hnána zvědavostí málem převrhnu židli, jak rychle vyskočím a hrnu se za libivým zvukem. Čím víc se blížím, tím rychleji dýchám. Jako by mě obejmulo nějaké kouzlo. Zrychlí se mi tep, chlupy na ruce stojí – jo, poznám dobrou práci. Jsem zvědavá jako veverka u louskání oříšku. Co kdyby místo něj našla červa, že jo? Hm, tak daleko od pravdy jsem nebyla. Je jako červ. Sedí si tam na barové židli, v ruce španělku, a naprosto nevnímá svět. Jak to, že umí zpívat a hrát?

Myslela jsem si, že je jen obyčejný namachrovaný floutek, co se dělá důležitým a přitom neumí vůbec nic. Hm, tak něco přece jen umí. Má naprosto božský hlas. Jak že se jmenuje? Honza? Jirka? Ne, tuším, že se představoval jako Tomáš.

Tak tedy Tomáš? Kluk z mých snů, kluk, co nemá ani páru o mojí existenci. Hledí si do přítmi sálu, tak božsky vzdálený všemu. Nevnímá svět.

Nebuší mu srdce jako mně, když se na něj podívám. Aniž bych si to uvědomovala, začnu tiše zpívat druhý hlas. *Láska moja* od kapely Elán. Miluju tu písničku. Je tvárná a plná citu. Co ho asi nutí zpívat tenhle smutný text? Že by přece jen nebyl z kamene?

„Nejhoršie výčitky, sú ty němé, prečo sa súčasne milujeme a zraňujeme? Všetko vieme. Prečo sa chápeme, nechápeme?“

A pak se stane nevyhnutelné. Ve chvíli, kdy písnička graduje a já stoupám se svým hlasem, přestane hrát a překvapeně se otočí.

Do prkna, takhle se nechat nachytat. Plaše se usměju, vystoupím z přítmi opony a dojdu až k němu.

„Ahoj. Omlouvám se, ale slyšela jsem tě v šatně,“ zkusím zahájit rozhovor. „Chtěla jsem se jen podívat, kdo tady zpívá, neměla jsem v úmyslu tě rušit.“

Podívá se na mě úkosem, položí kytaru a řekne jen: „V pohodě. Stejně končím.“

Hm, sblížení se nekoná. Ani tudy se mu nemůžu přiblížit. Kdyby jen věděl, jaké pocity ve mně vyvolává. Má v očích tak smutný výraz, že mám chuť natáhnout ruku a pohladit ho po tváři. V poslední chvíli ji stáhnu zpět. Tuším, že moje gesto by neoceníl. A pak, přece se nebudu ponižovat zrovna před ním. Hnána zklamáním se na něj

jen letmo podívám a s řádkou pořádné ironie v hlase řeknu: „No to bys měl. Za chvíli tady začínáme my, a pokud mi paměť dobře slouží, TY k nám rozhodně nepatříš.“

Jen se tak ušklíbne, než vysekne svoje: „Pardon, mylady.“ A zmizí ve tmě.

Parááááda! To ses předvedla, Lindo. Týden ti straší ve snech, a když ho konečně potkáš v tak ideální situaci, tak to celý zasekneš. Nepoznávám se. Takhle já se přece normálně nechovám. Nevím, proč ve mně budí nutkání říkat takové věci.

Než se stihnu vzpamatovat ze šoku, uslyším hlasy kluků.

„A tak mu říkám, vole, jo? Heej, vykašli se na to, nebo ti ji takovou natáhnu, že tě ani Google nenajde, hahaha. A von na to: si jako děláš pr...!“

Dál ani neposlouchám. Nepotřebuju být ani bystrá jako liška, aby mi došlo, že Ted zase vypráví jednu ze svých hrdinských story na téma: *Jak jsem ho odrovnal.* Chci se ztratit dřív, než budu nucena vyslechnout závěr jak ze sci-fi filmu, jenže Míša si mě všimne.

„Hej, Lindo, kam jdeš? Za pět minut je zvuková zkouška.“

Za odpověď mi nestojí žádný z nich. Zvednu prostředníček na znamení jasné odpovědi a hrdě kráčím k šatně. Jo, ten malej skrček zvukařskej mi hnul pořádně žlučí. Ještě ani nejsem za oponou,

když slyším Ricka, jak se ptá kluků: „Co to s ní je?“

„Nevím, woe, vid’? Asi má krámy,“ přisadí si Míša, což kluci odmění smíchem.

Blbečci, co dodat, no. Kdo by tipoval, že jakožto něžné pohlaví budu mít i něžné chování, asi by se pěkně divil. Pár let s těmito individui mi dalo řádnou lekci. Umím být navenek pěkně tvrdá, taky umím řvát jako správná hysterka. Dneska mi za to ale nestojí. Panebože, co tohle bude za večer? Kam jsem zase zahrabala tu zpropadenou řasenku?

„Můžete, laskavě, ubrat, to žlutý světlo, co mi pálí do očí? Jsme někde na slunečním pobřeží, nebo co? Tady se, do háje, nedá pracovat!“ vztekám se na všechny a všechno.

S prvními tóny mě ale všechno přejde. Tady se vždycky najdu. Ať je mi sebehůř, prkna, tahle prkna na pódiu mě spolehlivě dostanou do jiného světa. Toho mého, tam, kde neexistuje nic a nikdo, kromě mě. Nebo si to aspoň myslím do chvíle, než začnu zpívat *Bathory*. Dávám do toho maximum.

Vžívám se do role, kdy ubohá Alžběta prosila Boha, aby vyslyšel její modlitby. Na malý okamžik otevřu oči a spatřím ho. Je tam, stojí pod klenbou a dívá se přímo na mě. Dobře, chlapče, jak chceš, budeme si hrát. Zvednu hlavu mírně výš a opřu se do něj pohledem. Pěkně kdo z koho. Kdo

z nás je silnější? Kdo z nás vydrží déle? Ani jeden nechce prohrát. Propaluje mě očima. Mám pocit, že každou chvíli budu mít v šatech díry, jak rentgenový má pohled. Vydám ze sebe maximum. Zvládnou všechny zdvihy, ani jedinkrát nezaváhám.

Hlas se mi nezhoupne, neudělám sebemenší chybu. Písnička skončí a sálem se ozve velký potlesk. Mrknu, jak mě frajer zhodnotí, jenže on se jen ušklíbne, pohodí hlavou a zmizí v davu. Cože? Jak si zrovna on může dovolit kritizovat můj hlas? Jeho produkce před pár hodinami nebyla zrovna úchvatná, *ted' lžu sama sobě*, a on mnou bude opovrhovat?

„Potřebuju pauzu,“ křiknu na kluky, popadnu šálu, hodím si ji přes ramena a mizím ven na vzduch.

Ještě se ani nestihnu nadechnout, když se vedle mě postaví.

„V tom refrénu, jak zpíváš *„Moj Pane Bože, spásy mé“*, tak tam jsi byla falešná,“ ohodnotí můj výkon.

Vzteky vydechnu, prudce se po něm otočím a dám si záležet na tónu hlasu, když se ho s pořádnou dávkou sarkasmu zeptám: „A ptal se tě někdo na názor? Neřekla bych, ale když už jsme u toho, tak tvoje podání Elánu má do Elánu taky daleko. V tom místě, *„Nejhoršie výčitky, sú ty němé“*, víš?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Cesta do nebe***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.